

ima veliko napak, ponujamo nagradno iskanje: tistemu, ki bo poslal njihov najdaljši seznam, bomo knjigo prijazno odstopili. Lastnoročni podpis avtorja ni izključen. In če še niste vedeli, se bojda zgodovina teorije in pisanja o filmu na Slovenskem deli na obdobje pred in po Marcelu Štefančiču & jr.. Uf! (Ženja Leiler)

Edo Torkar: PRIPOVEDOVALEC. Književna zadruga Jesenice (Mala Čufarjeva knjižnica 20), Jesenice 1992. *Pripovedovalec* je zbirka najbolj uspešnih zgodb Eda Torkarja, ki so že bile objavljene v več kot ducatu zbirk v zadnjih petnajstih letih. Torkar je spreten pripovedovalec, res ga predvsem v zgodnjih delih zanese v moraliziranje, vendar mu zgodbe gladko tečejo in vanje uspešno vključuje tako impresije kot velike doživljaje, tudi v eksotičnih krajih. Izbrane zgodbe kažejo, da Torkar presega lokalne okvire, ponatisnjeni odlomki izkritik njegovih knjig pa, da med strokovnimi bralci ni prezrt, le širši bralski publiki se mu (še) ni uspelo približati – tudi in predvsem zaradi slabe distribucije v glavnem samozaložbenih knjig. Upajmo, da bo s *Pripovedovalcem* prebil tudi ta led. (Matej Bogataj)

Mirjam Tušek: JUDINJA. Založba Lumi, Ljubljana 1992 (prevedel Denis Poniž). V slovenskem prostoru doslej neznana pisateljica se z *Judinjo* ne uvršča v obsežen korpus del z judovsko tematiko. Kljub zavajajočemu, a za avtorico očitno ne zavezujočemu naslovu se v svoji zgodbi usmerja k splošnejšim temam, kakršna so vprašanja o meji in stiku med vero in racionalnim govorom o njej, med čudežem in besedo, ki ga raz-čudi. Tuškova na manj kot štiridesetih straneh ustvari vrsto ženskih podob, katerih skupni imenovalac je njihova brezimnost, izginljivost, neujemljivost, kar na narativni ravni sovpada z avtoričino zabrisano, metaforično, nejasno govorico. Na prvi pogled domiselni literarni postopek skriva tudi svoje pasti in prav vanje se pisateljica nesrečno ujame. Knjiga je tako prgišče literarnih drobtinic brez razvidne pripovedne strukture ali enotne fabule. Zato čestitam vsakemu bralcu, ki se mu bo skozi uspešno dvakrat prebiti, tako v slovenski kot srbohrvaški (!) različici, ki ju v isti knjižici ponuja založba Lumi. (Ignacija Fridl)

Ciril Zlobec: LEPO JE BITI SLOVENEK, NI PA LAHKO. Založba Mihelač, Ljubljana 1992. *Vrzite že svoj kamen vame! / Priznam: nič nisem storil, / kriv sem torej.* S temi verzii iz zbirke *Pesmi jeze in ljubezni* (1968) pričinja Ciril Zlobec svojo novo knjigo s pretencioznim naslovom. Izrazito zanimivo poglavje v knjigi je devet strani dolg zapis z naslovom *Kosovel – naš lakmusov papir*. Zlobec se postavi na stran pesnika spornih *Integralov* in na koncu zapiše: "V določenem smislu je postal tudi naš odnos do Kosovela poetski." Pisec navede tudi podmeno, da je bil prav takšen in samo takšen pesnik takrat na Slovenskem možen: "lepa, čista, ranjena duša". Zares iskren odnos povojnega pesnika do predvojnega pesnika. Zlobec namreč ne trdi, da je treba umetnost negirati v njeni najskrajnejši fazi, ampak da jo je treba asimilirati in prilagoditi novonastalim razmeram. Kolikor pač si umetnik lahko "izposodi" svojo etično držo pri kom drugem. Knjiga se bere zlahka. (Rade Krstič)